

Prolémák és magunkba fojtásaik

Vannak dolgok, amikről kezdetben azt hiszed, erősebbé, tapasztaltabbá tesznek, amik által tanulsz valami újat, hogy még egyszer ne követhesd el ugyanazt a hibát. Ez mindaddig így kering a fejedben, amíg rá nem döbbersz, hogy mindössze annyi az eset eredménye, hogy egyre érzéketlenebbé válsz a külvilágra, hogy egyre jobban azon vagy, elfordítod a kulcsot a zárban, és magadra maradsz a szobában azokkal az emlékekkel és azokkal a fontos dolgokkal, amiket eddig összegyűjtöttél oda. (Ugye mennyivel egyszerűbb lenne?) Vannak helyzetek, amikor igenis ki kellene tudni mondani, ami először az eszedbe jut, igenis a fejéhez kellene vágni a másoknak, hogy mekkora fájdalmat is okozott. Engem nem így neveltek: azt tanultam, hogy fogjam be a szám, mert nem érek el azzal semmit, ha dühből cselekszem. Tévedtek, amikor ezt mondták, néha igenis dühből, meggondolatlanul ki KELL mondani dolgokat, nyersen, durván, mert úgy igaz. Mert azt érzed, és azt is fogod mindörökké, legfeljebb a felsőbb tudat elnyomja - szándékosan vagy sem, de elnyomja. És tévedtek, hogy mindent politikusan kell megoldani, tévedtek, hogy érdemes küzdeni, mert valami eredménye csak lesz, tévedtek s tévedtek... tradíciók, erkölcs, tanok, meggondoltság - egyre megy. Mindegyik álarc.

Created by Peter Molnar <mail@petermolnar.net>, published at 2004-02-13 10:09 UTC, last modified at 2021-05-11 11:49 UTC , to canonical URL <https://petermolnar.net/journal/prolemak-es-magunkba-fojtasaik/> , licensed under CC-BY-4.0 .